

FÉNYUGÓR

Evangéliumi hitébresztő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diak. főtestvér. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a.

SZENTEK LEGYETEK!

Mit jelent szentnek lenni? Nem azt, hogy a magunk erejéből igyekezzünk jót cselekedni, a rosszat elhagyni, a szentségnek bizonyos fokát elérni. Nem ezt. Valami egészen mást.

Zsid. 10:10-ben a következőket olvassuk: „Amely akarattal szenteltettünk meg egyszer s mindenkorra a Jézus Krisztus testének megáldozása által.”

Isten akarata volt, hogy az Ő szent Fiának, az Úr Jézus Krisztusnak vére által megszentelteké legyünk, azaz megvásároltassunk az Ő számára, visszakerüljünk az Ő kezébe. Az Úr Jézus Krisztus áldozata által lettünk megszentelteké, azaz olyanokká, akikhez csak Istennek van joga.

Nem vagyunk többé a magunkéi, nem támaszthat reánk igényt senki és semmi, a bűn sem. Az Úr Jézus Krisztus azért halt meg, hogy akik élnek, Átala és Néki éljenek. Rajta kívül nincs létjogosultságunk. Ővé a lelkünk, a testünk, egész lényünk, minden szívdobbanásunk és lélegzetvételünk.

Természetes, hogy mindezekből semmit sem szabad elvennünk és a magunk céljaira felhasználnunk. Ha visszaveszünk valamit, az kikerül Isten kezéből, tehát a romlásnak, pusztulásnak van alávetve.

Az Istennek szentelt élet az egyedül természetes állapot. Ez nem jelent kevesebbet, mint azt, hogy mindennel, amik vagyunk és amink van, Isten rendelkezésére kell állanunk.

Ha valamit visszaveszünk magánhasználatra, lelkiéletünk fejlődése megakad és vereségre vereség ér. Búsulhatsz, panaszkodhatsz, kérhetsz ilyenkor, mit sem használ neked. Rendbe csak úgy jöhatsz, ha mindazt, amit eltulajdonítottál, visszaadod az Úrnak és magad is visszatérés Hozzá.

Szentek legyetek! — Térjetek Istenhez mindenben, mindennel, egészen, és maradjatok Őnála, mert ezért vásároltattatok meg drága áron, a Bárány vérével!

Állatok ellene az ördögnek és elfut töletek.

Megszalajtani az ördögöt? Nagy dolog ez kedves testvérem, nagyobb, mint sokan gondolnák. Az ördög nagy hatalom, nagyobb, mint te, vagy én, vagy bármely ember. S hatalmát érezteti az emberrel. Folyvást kísérti, s ha ellent nem áll, folyvást legyőzi. Sokat tapasztaltam én ezt s bizonyára te is tapasztaltad. Ne gondoldj most valami nagy dolgokra, ne mondd azt, hogy: »engem még sohasem vitt rá, hogy lopjak, vagy hamisan esküdjem, vagy más ilyenféle bünt kövessék el.« Gondoldj csak arra, amiről itt a Jakab levelében is szó van, hogy nem engedté-e még soha az irigység érzésének, amely fölkelt benned, s nem táplálgattad-e azt, mint jogosult érzést? Vagy nem érezted-e magadat különbnek, mint az a másik testvéred, s nem gondoltad-e, hogy hiszen ebben teljesen igazad van? S nem hagyja-e el soha az ajkadat megdöglőn, felületes, bántó, szeretetlen, ítélkező szó, (Jakab sokat beszél a nyelv bűneiről is) s ha ez megesik rajtad, eszedbe jut-é, hogy ez nem csak úgy véletlenül történt, hanem ennek a gyökere ott van a szívedben. Igen, a Sátán megkísértett és megejtett.

De Isten azt kívánja, hogy ne engedj a kísértésnek, hanem állj ellene az ördögnek. S ha Ő kívánja, akkor ez bizonyára lehetséges is. Talán neked is voltak már, egyszer-mászor ilyen győzelmeid? De akkor meg aztán nem csalt-e meg a Sátán avval, hogy elhitette veled, hogy ez a te érdemed? Ez is egyik csalfogása az ördögnek. Légy nagyon éber és vigyázz! Ellenállni a kísértéseknek csak úgy tudsz, ha folyvást Jézusban vagy elrejtve, ha ő-embered a ha-

lálban marad, ha élsz nem te, hanem él benned a Krisztus. (Gal. 2:20.) Őtöle fut el az ördög. Te tőled sohasse fog elfutni, téged csak kinevet, ha le akarod őt győzni. De, ahol megérzi, hogy egy emberi lélekben élő valóság és munkálkodó hatalom a Krisztus, onnan elszalad.

Alázd meg tehát magadat, mint ahogy a továbbiakban int Jakab apostol. Alázd meg magadat, elismerve, hogy tebenned semmi erő sincs az ellenállásra. S akkor Isten fölmagasztal avval, hogy hit által egészen át tudd adni magadat Krisztusnak, hogy Ő éljen benned, s te minden egyes alkalommal hittel el tudd fogadni azt a győzelmet, amelyet Ő kivívott számodra is a Golgotán. Mert ott minden elvégeztetett, nemcsak a te megmentetésed s az én megmentésem, hanem a te győzedelmes életed és az én győzedelmes életem is.

V. Gy-né.

Az idő értéke.

Az idő értékét csak akkor tudjuk igazán, amikor bensőleg növekedünk. Míg Jézust meg nem találtuk, fáradtak és únottak voltunk. Óh, hogy lehetnek még emberek ezen a földön, akik unatkozni tudnak! Unatkozni, amikor pedig minden percet ki kellene használni! Ha te is ezek közé az emberek közé tartozol, rettenj meg ébredj és lásd meg a percek jelentőségét. Nincs szükséged regényre, szórakoztató olvasmányokra, hogy az időt eltöltsd; az idő oly drága és dicső! Használd ki a kegyelmet az örökkévalóság szempontjából. Keresd, hogy hol se gíthetsz, amíg a *ma* tart. Szeress, nem tudod meddig szerethetsz. Ma még van idő, a ma a tied. Az örökkévalóság felett nem te rendelkez.

Gyermekszemek.

Egy kicsi gyermek képe kísér el mindenüvé a tiszta szemével, tiszta szemében nagy ragyogással, csodavárással, bizakodással. Csüggeteg, tépett, szomorú lelkem szóotalan vággyal rajtafelejttem. Apja meg anyja tenyerin hordja. Mosolya van csak, nincs neki gondja. Szeretet erős, ölelő karja ringatja, óvja, védi, takarja.

Megnöttem én már, nagyon megnöttem. Nem vagyok én már gyöngye, erőtlen. Járnai a lábam megtanult régen, tévelyegni is rengetegében ennek a földnek... botolni, esni... Régi helyébe ujat keresni... Megnöttem én már, nagyon megnöttem. Átok utánnam, átok előttem: kutató elme, keserű kétség... Fagyos lehellet, bőru, sötétség.

Volna, Ki engem vinne, emelne, Kiben a lelkem célt, utat lelne. Messze elúzne felleget, árnyat, vinné a gyöngye, vinné a bágyadt gyermeket lágyan, ölelve, védve által az éjen — hajnali fénybe!

Csak hinnék Benne! Csak biznék Benne! Gyermeki, édes, jó sorom lenne. Boruja gondnak sose borongna, felhőt se vonna bús homlokomra. Tele lehetne két szemem fényvel, tiszta örömmel, drága reménnyel. Tele lehetne nagy ragyogással, Csodavárással, bizakodással.

Tünődöm a kis mosolygó arcon... Tusám, küzdelmem, mennyi a harcom, mivel megnöttem, nagyon megnöttem, mert nem vagyok már gyöngye, erőtlen, magam vívodom, nem bízom másra, se kegyelemre, se megváltásra. Jaj, ne tovább így! Jaj, átok ver meg! Legyek erőtlen! Óh, legyek gyermek! Sajog a szívem, eped a vágyam: kegyelem karja, emelj föl lágyan. Rád hagyom, bízom utam és tervem,

életem, álmom, könnyem, keservem. Mindent, óh mindent! Hadd nyerje vissza két szemem azt a gyermeki, tiszta, drága mosolygást. Nevető fényvel, boldog örömmel, égi reménnyel: hadd legyen telve nagy ragyogással!... csodavárással; bizakodással!

Belák Erzsébet.

Hogyan gondolkozik némely ifjú az édesapjáról.

A nyolcadik életévben: »Édesatyám igen kiváló ember és mindent tud.«

A 14-ik életévben: »Édesatyám mégsem olyan kiváló, mint gondoltam, sok mindent nem tud.«

A 18-ik életévben: »Édesatyám tulajdonképpen nagyon keveset tud.«

A 22-ik életévben: »Édesatyám nem érti meg a mai időket, visszamaradt, nem érthetek egyet vele. Gondolkozásmódja ósdi és igen régies.«

A 30-ik életévben: »Gyakran kérdzem meg magamtól, vajjon mégis nem volt-e igaza az édesatyámnak.«

A 40-ik életévben: »Édesatyám alapjánvéve igen kiváló ember, ezt a legtöbb dologban el kell ismernem.«

Az 50-ik életévben: »Most már teljesen megértem az édesatyámat: kiegyensúlyozott lélek volt, aki nem hagyta magát minden új irány által befolyásolni. Kősziklája a Krisztus volt.«

Hald meg a hívást.

Eljött a sokak által várva-várt farsang, a bálók ideje. Nagy örömmel készült minden fiatal lány, hiszen színes álmaik fognak valóra válni. A sok között volt valaki, aki szintén készült. Fiatal, tizenöt éves.

Arca kipirult, szeme ragyogott, amikor a pompásan kivilágított bálterembe lépett. Ruhája nem fényes selyemből készült, de a boldogság mosolyt csalt ajkára, s egyszerű, fehér ruhájában is a táncosok serege vette körül. Ugy érezte, hogy boldog nagyon. Ugy szerette volna, ha a báli éjszakának soha nem lenne vége.

Félt hazamenni. Félt otthagyni az andalító zenét és belekerülni újra a hétköznapiok szürke fénytelen-ségébe. Mégis ott kellett hagyni mindent, a nap már besütött a terembe. Ugy érezte magát, mint akit megcsaltak, becsaptak. Lelke hangtalanul kiáltott béke, soha el nem múló boldogság után.

Szomorú, üres évek következtek, de az Ur látta a vágyódást. Eléje állt egy gyötrelmes, kínzó éjszakán. Kinyújtotta feléje segítő kezét, mint a súlyedő Pétert, úgy vonta magához a feje fölött csaknem összezsapó hullámok közül. Boldogan adta egész életét neki, háta mögé vetve a báli éjszakák minden múló gyönyörűségét. Most halás szívvvel szolgálja megmentő Urát, aki megszabadította az örök kárhózzattól.

Kedves fiatal Testvérem, nem érezted-e te is egy-egy átmulatott éjszaka után lelked szegénységét, kielégületlen vágyát? Halld meg a Jézushoz hívó szót, Ő egyedül tudja boldoggá tenni életedet. Ez az öröm állandó és senki, soha el nem veheti tőled.

K. E.

Nem várt táncos.

1906 farsang utolsó éjszakáján történt. Egy fiatal leány telve várakozással tekintett a farsangi bál elé. Álarcos ruhája készen kiterítve, ő maga telve készülődéssel, tervezgetésekkel. Minden készen volt, amikor váratlan tán-

cos jött érte, felkarolta s magával vitte. Ezt a táncost nem várta — a halál volt. A halál szétszakította az álmokat, vágyakat, kívánságokat, reményeket. A következő reggel a 18 éves, virágzó, fiatal leányt báliruhában, halva találták. Testét eltemették és a lelke? Hova vitte a farsangi készülődés?!

Ki adta a gyermeknek a mérget?

A vendéglő küszöbén ül és sírdogál egy kis fiú. Apját várja, s olyan nagyon soká tart, míg jön. A hold már magasan jár az égen, szelíd fényével rávilágít a sápadt, keskeny gyermekarcra. A várakozásban elálmosodik, szeme lecsukódik. Durva hang riasztja fel.

»Mit ülsz itt a holdvilágnál, s miért reszketsz? Apád még soká nem jön. Jöjj be és melegedj meg.« A fiúcska követte a felhívást, valóban reszketett a hidegtől. Tagjai megdermedtek. Odaült az apa és a bácsi közé, s felhajtotta az első pohár pálinkát. Szíve hevesebben dobogott, arca égett. Az öregek durván nevettek.

Huszonöt évvel később meghalt alkoholmérgezésben egy férfi. »Megint egy, aki halálra itta magát« — mormogta a sirásó. Megmérgezte a bácsi és az apa.

Akiért imágkozik a felesége.

Elkészült Kovács Anikó részére a szép új ház. A középsor egyik legszebb épülete lett. Az esküvő után itt fog lakni a fiatal pár, így határozott Kovács Bálint, az Anikó édesapja.

S megvolt az esküvő, megkez-

dődött az új családi élet; Anikó szíve tele volt elhatározásokkal, reménységekkel, várakozással. Tudta, hogy Szabó András, aki most már az élettársa lett, szereti a társaságot, a barátokat, de azt gondolta, úgy bízott magában, hogy őérette elhagy majd mindent, s boldog életüket nem zavarja meg a barátok káros befolyása.

Csak nagyon rövid ideig tartott ez a zavartalan, boldog élet. A szép, új házból csakhamar hangos káromkodást, szitkozódást, durva ordítózást hallottak a szomszédok. Miért? Nem kellett a feleletre sokáig várni. Szabó András, a fiatal gazda mind gyakrabban a hajnali órákban vetődött haza, alig állt a lábán, a ruhája szennyes volt, mert többször is a falhoz kellett támaszkodnia az úton, amíg a korcsmából hazáig ért. Ha otthon a felesége könnyes szemmel, szemrehányó szóval fogadta, elöntötte a méreg, neki támadt, szidta, átkozta, ütötte a szegény fiatal asszonyt.

Egy ilyen éjszaka után, amikor a szokottnál is többet ivott, s azt sem tudta, hogy mit cselekszik, olyan erővel lökte el magától feleségét, hogy az hangos zuhannással esett a földre, s súlyos fejsérüléssel kellett a közeli város kórházába szállítani.

Itt élet-halál között lebegett hosszú ideig. Mire felgyógyult, s a hazamenetel ideje közeledett, nagy félelem fogta el, arra gondolt, vajjon előlről kezdődik minden szenvedése, gyötrelme? Szinte nem bánta volna, ha mindig ott maradhat a testvérek között, akiket úgy megszeretett, akik segítségére voltak abban, hogy megtanuljon imádkozni, hinni, bízni. Abban, Akinél nincsen lehetetlen dolog, s Aki képes arra, hogy új emberré teremse azt, akinek az

élete a kezébe kerül. Megértette, hogy férje életét is, akit minden durvasága, bűne dacára szeretett, a Megváltónak kell a kezébe vennie. Tud-e majd ezért hűségesen, kitartóan imádkozni? Akkor is, ha ittasan, szennyesen látja maga előtt a férjét? Akkor is, ha ütlelni fogja? Akkor is, ha szeretetét durván utasítja vissza? A szíve megremegett, félt, hogy nem lesz erre ereje. De miért tanult meg imádkozni? Elmondta félelmét is az Urnak, s nem aggodalmaskodott tovább. Nem tudja hogyan lesz otthon, csak azt tudja, hogy nem lesz többet egyedül, lesz, aki harcában támogatni fogja, s nem egyedül óhajta férjének megtérését, hanem akarja ezt. Az is, Aki azért jött, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.

S Szabó Andrásné imái kísérik azóta az iszákos férjét minden útjában, s nem kísérik hiába. Boldog reménységgel várja azt a pillanatot, amikor leteszi ő is az életét. Annak a kezébe, Aki őérette is meghalt és feltámadott, hogy a világ hiábavaló, bűnös örömei helyett igazi, boldog, tiszta életet adjon neki is.

P. E. d. t.

»Egyik társaságban étkezés után könnyelműen beszéltek és gúnyolódtak a pokolról. Eleinte nem tudtam, hogyan szóljak hozzá, végül felálltam helyemről, elolvastam Bibliámból (Lukács 16:19–31) a gazdag és Lázár példázatát: »Vala pedig egy gazdag ember« stb., s amikor ehhez a vershez értem, különös nyomatékkal olvastam: »A pokolban felemelé az ő szemeit, kínokban lévén«, Mély csend lett. Vettem a kalapot és eltávoztam.

KÜLMISSZIÓ.

A fekete Iman.

Különös örömmel emlékezem vissza egy magas mohamedán lel-készre, kit a nép, csak »fekete Iman«-nak nevezett. Amidőn 1914-ben kitört a háború, megható le-velet intézett hozzám: »Németor-szágnak két kardja van. Az egyik a hadserege, a másik pedig az imádság. Az első kard jó; most pedig te gondoskodjál arról, hogy a másik mindig éles maradjon.«

Egy alkalommal régies mecset udvarán találkoztunk. Az egyik *pap* éppen mosakodik, mielőtt imáit elmondaná. Egy padon el-nyúlva, óriási diófa alatt egy má-sik »hívő« álmodik a paradicsomi gyönyörökről!

Iman, a környék legelőkelőbb embere. Pénteki napokon idejön-nek messze földről az emberek és ő prédikál nekik. Kiváló tudósnak tartják, s az emberek állítása sze-rint egész sajtóságos módon tud a szívükhöz szólni. Arab vágású, igen finom arca van, hófehér hosszú szakállal. Szemeinek kife-jezése csodálatosan szelíd, néha valósággal bánatos. Nyugodt, elő-kező modorban, mondhatni tel-jesen keleties módon társalog. Igen komoly, okos megjegyzéseket tesz, pedig most történik meg először, hogy ez az Iman egy keresztény emberrel beszélget a legmélyebb, a legkomolyabb kérdésekről. A Bibliát csak hallomásból ismeri, de a mohamedán vallás írásait év-tizedek óta tanulmányozta.

»A legnagyobb méreg a bűn« — kezdte a beszédet. Felvettem a kérdést: »És hogyan tudnók a bűnt kivetni?« »Bűnbánat és Is-tenhez való megtérés által, olyan dolog ez, mint a szennyes ruha,

melyet ki kell mosnunk, de nem szabad elégetnünk.« Azután be-széltünk a »bűnhődésről«. Én rá-mutattam arra, hogy Isten ismé-telten üzent a próféták által és ígéretet tett Arról, aki jönni fog, hogy magára vegye a bűn ter-hét. János, mint utolsó próféta az őszövetségben, így szólt: »Imé, Is-ten amá Báránya, aki elveszi a világ bűneit«. Erre megkérdezte: »Ki az?« — »De hiszen ön tud-ja«, — szóltam — »nevezze meg nekem.« »Igen, Ő «Hazret-i-Iza» (a megáldott Jézus, ez az a név, amelyen az első mohamedánok az Urat nevezték). »Vajjon Hazret-i-Iza az armeniaiak és nazárenusok bűneit is elvette?« »Nemcsak e-zekét, Ő az egész világ bűneit hordozta, a tieteket is!« — »Azokét is, akik keresztre feszítették?« — »Igen! Mit is mondott Krisztus a kereszten?« »Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cse-lekesznek!« »Ezeknek is megbo-csátatott?« — »Igen!« — »És most senki sem kárhozik el bűnei mi-att?« — »Most csak egy dolog van, ami kárhozatra visz, ez az, ha Krisztust megvetjük.« »Mi történt Krisztussal, miután meghalt?« — »Feltámadott!« — »És hol van most?« — »Az égben.« — »Hol van az a hely?«

Végül ezt az égető kérdést in-tézte hozzám: »És mi van Mo-hameddel?« Megkérdeztem, nem bántja-e, ha véleményemet őszin-tén és egyenesen megmondom. Nagyon kérte, hogy beszéljek nyíl-tan, a teljes igazságot kívánja hal-lani. »

Igazi keleti udvariassággal vett bücsút tőlem. Rózsát nyújtott át és azt mondta: »A tudatlan em-ber olyan, mint a virág, melynek nincs illata, te azonban olyan vagy, mint egy jóillatú rózsza.«

Merklin misszionárius, Assuan.

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT.

Febr. 15. Luk. 12:1—12. Amos 8:11, 12. A farizeusok és írástudók épen a Szentlélek ellen való bünt követtek el azt a tudatos és állhatatos ellentállást Jézussal szemben, amely végül úgy megkeményíti a szívet, hogy képtelen a bűnbánatra, az Isten után való vágyakozásra s így tulajdonképen önmagában hordja rettenetes büntetését, az Istentől való teljes elszakadást. Aki még töpreng és nyugtalanodik azon, hogy ő nem követte-e el a Szentlélek ellen való bünt, amely meg nem bocsátatik, az még bizonyára nem követte el, mert ez a bűn kizárja a szívnek legcsekélyebb megmozdulását bűnbánatra, vagy a lelke fölött való aggodalomra.

Febr. 16. Luk. 8:4—15. II. Kor. 12:1—10. Ján. 11:20—27. Fil. 1:12—21. Sok emberi léleknek, akinek fájta a maga erőtelensége, váltak már vigasztalására Pál apostolnak ezek a szavai. De vigyázzunk, mert ez szavaknak nem az az értelme, hogy, mivel erőtelenek vagyunk, hagyjuk el magunkat és nyugodjunk bele abba, hogy Isten minket semmi munkára sem tud felhasználni. Ellenkezőleg, erőtelenségünkben erőnek kell megnyilvánulnia, Isten erejének, aki adni akarja azt mindenkinek, aki erőtelenségében Őhozá fordul. Így tett Pál apostol is, s milyen csodálatos erő lett munkássá az életében, s az ő élete által a másokéban is.

Febr. 17. Zsolt. 81. Ef. 6:1—9. Isten áldásai sohasem azért maradnak el, mert Ő nem akar áldást osztani, hanem mindig azért, mert mi vagyunk engedetlenek. Ha mindig az Ő útján járunk, csodákat látnánk. Még ellenségeinket is barátainkká tenné. De így sokszor kénytelen megengedni, hogy ellenségeink uralkodjanak fölöttünk, azért, hogy minket alázza meg. Nem jobb volna-e, ha mint sziklából folyó mézrel táplálhatna bennünket szeretetével?

Febr. 18. Luk. 12:13—31. Ef. 6:10—24. A legáltalánosabban elterjedt terhe még Isten gyermekeinek is az anyagiakért való aggodalmaskodás. Ha nem tűzik is ki maguk elé célul a meggazdagodást, s nem merül is ki minden gondolkodásuk az anyagiakkal való foglalkozásban, mint a példázatban élénk állított gazdag ember, azért még mindig túlságosan sok helyet foglalnak el a lelkünkben a »mit együnk, mit igyunk, mivel ruházkodjunk?« kérdések, s az ezekkel kapcsolatos aggodal-

maskodás. S ez lefelé húzza a lelket, meggyöngíti az Isten országa keresésének vágyát, a lelkiekben való növekedést. Őrizkedjünk ettől a veszedelemtől!

Febr. 19. Luk. 12:32—48. Fil. 1:1—11 A földiekkel való törődés arra is képtelenné tesz bennünket, hogy az Urat elkészülve várjuk. Pedig senki sem tudja a napját és óráját annak, amikor eljő. Sok jel mutat arra, hogy ez nincs messze. S ha jő, azt fogja tőlünk kérdezni, hogy miképen sáfárcodtunk a reánk bízott javakkal. S ezek elsősorban is lelki javak. Aki a lelkiekben hű, az az anyagiakban is hű, mert az nem lehet sem fősvény, sem tékozló, sem kapzsi, sem irtalmatlan. Az ellenkező pedig nem mindig áll.

Febr. 20. Luk. 12:49—59. Fil. 1:12—20. Jézus a »békesség Fejedelme« és mégis azt mondja magáról, hogy Ő nem azért jött, hogy békességet adjon ezen a földön. Milyen ellenmondásnak látszik ez, és mégsem az. Ő csakugyan békességet akar adni mindenkinek, de csak azoknak adhatja meg, akik Őt a szívükbe fogadják, épen azért, mert Ő a békesség fejedelme, s nála nélkül nincs békesség. Akik Őt be nem fogadják, azok ellene vannak és ellene vannak azoknak is, akik Jézuséi, s ebből támad a meghasonlás és háborúság. De ez a háborúság csak a hitetlenek szívet zavarja meg, a hívő embernek a külső háborúság közt is megvan a szívbeli békesség.

Febr. 21. Luk. 13:1—9. Fil. 1:21—30. Ti is »hasonlóképen« elvesztek. Ez nagyon komoly szó. Az ember, ha valakinek, akit ő nagy bűnösnek tart, az élete valami váratlan katasztrófa által elpusztul, hajlandó azt hinni, hogy ilyesmi csak ilyen gonosz embert érhet. »Megérdemelte« mondja magában. S nem gondol arra, hogy nem az a legfontosabb, hogy valaki milyen halállal hal meg, hanem az, hogy a halál után hová jut. S ha ő maga még nem tért, halála után ugyan az lesz a sorsa, mint azé a nagyon gonosz emberé, vagyis ő is »hasonlóképen« elvész.

Febr. 22. Luk. 13:10—21. Jer. 8:4—9. Vajjon nem volt-e természetes, hogy az a beteg asszony épen szombati napon menjen föl a zsinagógába? Hiszen az volt az Urnak napja, amelyet meg kellett ünnepelni. S ha Jézus épen ott a zsinagógában látta meg, nem volt-e természetes, hogy részvétre ger-

jedjen íranta és meggyógyítsa? Megszentiségtelenítette-e ezzel az ünnepet? Bizonyára nem. De vannak ma is, akik az ünnep megszentelését ilyen szórászáhasogató módon fogják föl, nem pedig a szeretet szempontjából, akiknél az istentisztelet látogatása is csak külső forma, nem pedig a lélek belső vágyainak megnyilatkozása. Az ilyenek legkönnyebben fönnakadnak másoknak úgynevezett »ünneprontásán« Te hogy ünnepelsz?

Febr. 23. Luk. 18:31-43. I. Kor. 13. Mk. 10:35-45. I. Kor. 1:21-31. Jézus még a »kegyes« nagyravágyást sem hagyhatja helyben. Nem csak világi dolgoknak nem szabad nagyravágyóknak lennünk, hanem abban sem, hogy Isten földi seregében, vagy munkájában milyen helyet foglalunk el. Kiki a maga helyén legyen hű, s akármilyen nagy munka van rábízva, maradjon alázatos. A legnagyobb mennyei jutalmat, a koronát is, épen úgy fogja elnyerni, ha alázatos marad, s nem akarja mindenáron megelőzni a többieket. Aki első akar lenni, legyen mindenkinek a szolgálója. Így tett az Ur Jézus is.

Febr. 24. Zsolt. 84. Fil. 2:11-11. A zsolnáírók vágyik az Isten házába, a Seregek Urának hajléka felé. De nem csak a templom falai, vagy belső szépsége az, ami vonzza, mert szíve és teste az élő Isten felé ujjong. Istent magát keresi a templomban. Ez az igazán helyes templomlátogatás. Akit az élő Isten keresése vonz a templomba, az mindenütt meg fogja találni Istent, mert Isten a szívében van, s így mindenüvé magával viszi. Mindamellett helyes és kívánatos dolog Isten házát látogatni, mert ez ma is kifejezése annak, hogy Isten az Ő népét egybe akarja gyűjteni, s együttesen kiszolgáltatni nekik az Igét és a sakramentumokat.

Febr. 25. Luk. 13:22-35. Fil. 2:12-18. A szoros kapu most még tárva van, mert a kegyelem idejét éljük. De eljő az idő, amikor bezárul és hiába zörgetnek rajta, akik elkéstek. A hallállal tulajdonképpen minden ember előtt bezárul, ha eddig még át nem ment rajta. Milyen fontos tehát, hogy minden ember fölhasználja azt a kegyelmi időt, amely még adatott neki ezen a földön. Az Ur Jézus most még mindenkit hívogat és mindenkit vár, nagy kegyelemmel, nagy szeretettel, mert hiszen mélységes fájdalom neki, ha egy-egy lélekről azt kell mondania: »El akartalak rejteni téged a szárnyaim alá, de te nem akartad.«

Febr. 26. Luk. 14:1-11. Fil. 2:19-30. Tudsz-e te utolsó lenni? De nemcsak úgy, hogy az összejöveteleken mindig az utolsó sorba ülj, mert még ott is ülhetsz kevély lélekkel, s viszont az első sorban is ülhetsz alázatosan. A fődolog nem a külsőleg való alázatoskodás, hanem a szívnek alázatossága. Ez pedig abban nyilvánul meg, ha engeded, hogy az Ige a szívedre hasson, ha nem az előtted, vagy körülötted ülőket bírálgotod, hanem magadba tekintesz.

Febr. 27. Luk. 14:12-24. Fil. 3:1-11. Hányféle kifogása van az embereknek, mikor az Ur hívó szavát hallják! A mindennapi életben, a munka közt, szórakozások közben csak könnyebb elkerülni az Isten hívó hangjának a meghallását — pedig Ő ott is hív! — de elmentni olyan helyekre, ahol határozottan hirdetik az Igét, ez mégis csak veszedelmes dolog. Olyan sok mindent kitalálnak, amivel mentegethetik magukat, hogy ilyen helyekre nem jöhetnek el, pedig az igazi ok mégis csak az a titkos félelem, amely ott él a szív mélyén, hogy hátha mégis szíven talál az Ige. S nem gondolkodik meg azt, hogy a szó: »minden kész!« azt jelenti, hogy kész a bűnbocsánat, a kegyelem, az üdvösség.

Febr. 28. Luk. 14:25-35. Fil. 3:12-21. Jézust nem lehet fölületes szívvél követni, nem lehet alkudozni, hogy ezt vagy amazt még megtartom a régi életemből, ebben vagy abban még a világgal tartok. Aki így akarja Őt követni, az el se induljon, mert kudarcot fog vallani. Vessen mindenki számot azzal, hogy a keresztyén élet, emberi értelemben nem könnyű élet, mert meg kell tagadni magunkat és fölvenni a kereszttet. De, aki erre kész, az tapasztalni fogja, hogy »Jézus igazja gyönyörűséges, és az Ő terhe nem nehéz.«

Febr. 29. Luk. 15:1-10. I. Móz. 22:1-14. Örvendezhettek-e már az angyalok odafőnn a te megtéréseiden? Vagy még, mint az eltévelyedett juh, bolyongasz szerte a világban, vagy mint az elgurult drachma, valamely sötét sarokban, a porban és a szemétkben henteregsz? Hidd el, ha a pásztor olyan kitartással tudta keresni az eltévelyedett bárányt, s az asszony az elveszett drachmát, a te hűséges Pásztorod és Megváltód még sokkal nagyobb kitartással keres tégedet. Engedd magadat megtalálni! Vagy ha már megtalált, ha már a kezében vagy, maradj ott és légy hű és engedelmes!

Vargha Gyuláné.